

Arrest

nr. 216 531 van 8 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 26 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 mei 2018 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 april 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

Op 12 mei 2011 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), waarna verzoeker naar zijn land van herkomst is teruggekeerd.

Op 7 oktober 2015 kwam verzoeker opnieuw België binnen.

Op 22 januari 2016 werd verzoeker op heterdaad betrapt op het gebruik van een valse identiteitskaart, en nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van vier jaar (bijlage 13sexies).

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2016 diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat op 31 januari 2018 bij arrest nr. 199 007 werd verworpen.

Op 27 september 2017 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in zijn hoedanigheid van descendent ten laste van dhr. U.D.S.P., van Portugese nationaliteit. Verzoeker kreeg een bijlage 19ter.

Op dezelfde datum dienden eveneens de minderjarige kinderen elk afzonderlijk een aanvraag van een verblijfskaart in van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon, hun Portugese stiefgrootvader. Ook de twee minderjarige kinderen kregen een bijlage 19ter.

Op 22 maart 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.09.2017 werd ingediend door:

Naam: A.A., F. (...)

Nationaliteit: Brazilië

+ kinderen:

M.A.A. (...)

D.O.A.A.L.F. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan

tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden volgende documenten voorgelegd :

- Loonfiche van de maand juli 2017 op naam van de referentiepersoon bij werkgever G+H montage NV:
- Loonfiche van de maand augustus 2017 op naam van D.S.A.P.M. bij werkgever The Heming way:
- Certificat Moneytrans pour M.D.S.A.P. (transferts de 2.01.2005 à 15.10.2017) : Deze transfers hebben geen aangetoonde link met betrokkene. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden.
- Verklaring op eer door betrokkene zelf dd. 25.10.2017 waar hij verklaart geen eigendom, hulpbronnen of steun in zijn land van herkomst heeft, en ook geen overheids-, maatschappelijk of niet-gouvernementele en particuliere bijstand van het land van herkomst of enig ander heeft ontvangen: Echter, gezien een verklaring op eer steeds een gesolliciteerd karakter heeft, en niet gestaafd wordt door objectieve en verifieerbare documenten, kan deze aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- Inschrijvingsbewijs bij VDAB dd. 9.11.2017 + Arbeidsovereenkomst voor bedienden bij werkgever IT centre of excellence BVBA dd. 29.11.2017 op naam van betrokkene zelf: hieruit blijkt dat betrokkene over persoonlijke bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene is bijgevolg vermogend.
- Attest van het OCMW Antwerpen dd. 10.10.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en mvr. M.D.S.A.P. tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen: Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van betrokkene.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, er dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over bestaansmiddelen beschikt.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 27.09.2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Aangezien M.A.I. en D.O.A.A.L.P. minderjarig zijn, is het aangewezen dat zij hun vader volgen en zal een terugkeer naar het land van herkomst absoluut niet schadelijk zijn voor betrokkenen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het werd ingediend door verzoeker in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn twee minderjarige kinderen, nu is vereist dat beide ouders gezamenlijk moeten optreden als vertegenwoordiger om een procedure in rechte in te leiden. Hij verwijst hierbij uitgebreid naar de toepasselijke wetsbepalingen, zoals artikel 35 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) en naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad.

Artikel 35, § 1, tweede lid en § 2 van het WIPR stelt als volgt:

“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”.

§ 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft.

Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet”.

In casu is niet betwist dat beide kinderen van verzoeker zich op Belgisch grondgebied bevonden bij het indienen van het voorliggend beroep. Bijgevolg is het Belgisch recht van toepassing.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Ter zitting verwijst de raadsman ook naar dit vermoeden. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171 en RvV AV 2 maart 2010, nr. 39 686). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk moeten optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kind, tenzij verzoeker aantoont dat hij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat Mw. F.M.S., met wie verzoeker gehuwd is in 2011, de moeder is van het jongste kind M.A.I. Zij bevindt zich eveneens op Belgisch grondgebied en woont samen met verzoeker en het kind op hetzelfde adres. Er blijkt op geen enkele wijze dat verzoeker het exclusieve ouderlijk gezag zou hebben over zijn jongste kind noch waarom Mw. F.M.S. niet samen met de vader het kind kan vertegenwoordigen in de huidige procedure.

Wat betreft het oudste kind D.O.A.A.L.F. blijkt dat zijn moeder de eerste echtgenote is van verzoeker, nl. Mw. R.D.O.S.G. Deze dame lijkt zich in Brazilië te bevinden. In het administratief dossier bevindt zich een stuk *“toestemming”* van 12 juni 2009 waarin wordt vermeld dat de moeder akkoord gaat dat haar zoon verblijft bij zijn vader. Dit betreft evenwel het recht van bewaring en niet het ouderlijk gezag en brengt niet met zich mee dat verzoeker beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag. Bovendien is het niet zonder belang dat haar toestemming met het recht van bewaring reeds dateert van 2009 op een ogenblik dat er nog geen sprake was van een tweede huwelijk van verzoeker in 2011 en lang voor de aanvraag gezinshereniging van 27 september 2017. Er bestaat in hoofd van de Raad in casu dan ook gerede twijfel over de vraag of de moeder van dit oudste kind instemt met een procedure gezinshereniging in functie van zijn Portugese stiefgrootvader, in elk geval kan dit niet blijken uit het voormeld stuk in het administratief dossier.

Het beroep is dan ook niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker zelf, in eigen naam, over de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang beschikt om de nietigverklaring te vorderen van de bestreden beslissing die aan hem is gericht.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, §2, 3°, 40ter en 62, §2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet stelt dat:

“ § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoeker leeft met zijn moeder van Belgische nationaliteit en zijn stiefvader van Portugese nationaliteit.

Zijn aanvraag moet in functie van de Portugese nationaliteit van zijn stiefvader, en dus op basis van artikel 40bis, §2, 3° van de wet, beoordeeld worden.

De bestreden beslissing, in zoverre ze op basis van artikel 40ter van de wet gemotiveerd is, is bijgevolg gebrekkig gemotiveerd en schendt artikel 40bis, §2, 3° van de wet.

Ze schendt dezelfde bepaling door te stellen dat “betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 van de wet van 15.12.1980”, aangezien artikel 40 van de wet in dit geval niet van toepassing is.

Artikel 40ter wordt enkel in het middel ingeroepen voor zover uw Raad zou oordelen dat artikel 40ter van de wet wel van toepassing op huidig geschil is.

Tweede onderdeel

Wat de kinderen betreft stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Aangezien M. A. I. en D. O. A. A. L. F. minderjarig zijn, is het aangewezen dat zij hun vader volgen en zal een terugkeer naar het land van herkomst absoluut niet schadelijk zijn voor betrokkenen”.

Ten eerste moet er vastgesteld worden dat, terwijl de kinderen op 27.9.2017 een eigen bijlage 19ter ontvangen hebben (stukken 2 en 3), de Dienst Vreemdelingenzaken tot op heden geen individuele beslissing te hunnen aanzien genomen heeft.

De melding in de beslissing van hun vader is geen beslissing in de zin van artikel 42 van de wet en artikel 52 §4 van het K.B. van 8.10.1981.

Op het ogenblik van het opstellen van huidig verzoekschrift moet aldus vastgesteld worden dat, aangezien het verstrijken van de termijn van 6 maanden voorzien in die twee bepalingen, de kinderen sinds 27.3.2018 tot verblijf gemachtigd zijn, zodat het deel van de beslissing dat stelt dat ze hun vader naar Brazilië moeten volgen, alsof ze geen recht op verblijf zouden hebben, niet afdoende gemotiveerd is.

Derde onderdeel

In ondergeschikte orde, indien uw Raad zou oordelen dat de bestreden beslissing ook geldt voor de kinderen van verzoeker, alhoewel geen aparte bijlage 20 te hunnen aanzien genomen werd, is de bestreden beslissing toch strijdig met de in het middel ingeroepen bepalingen.

De zin “Aangezien M. A. I. en D. O. A. A. L. F. minderjarig zijn, is het aangewezen dat zij hun vader volgen en zal een terugkeer naar het land van herkomst absoluut niet schadelijk zijn voor betrokkenen” betekent immers dat tegenpartij de aanvraag van de vader afwijst en vervolgens beslist dat de aanvraag van de kinderen bijgevolg ook afgewezen moet worden.

De andere optie was te oordelen dat hun aanvraag ten aanzien van hun Belgische grootmoeder en diens Portugese echtgenoot gegrond was, en dat ze aldus een recht op verblijf hadden. Om rekening te houden met hun hoger belang had nadien hun vader tot verblijf gemachtigd moeten worden, aangezien tegenpartij terecht oordeelt dat ze samen moeten blijven leven.

Niets in de bestreden beslissing laat toe te begrijpen waarom de twee kinderen niet de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° (en subsidiair artikel 40ter) vervullen, zodat de beslissing op dit punt op een gebrekkige manier gemotiveerd is. De voorwaarden voor de gezinshereniging van een kind of kleinkind dat jonger dan 21 jaar is, zijn immers eenvoudiger te bewijzen dan voor een kind of kleinkind ouder dan

21 jaar. Het kind of kleinkind jonger dan 21 jaar oud moet immers niet bewijzen "ten laste" van diens grootouder te zijn, terwijl dit wat de Heer A. A. betreft de kern van de betwisting vormt.

De twee kinderen lopen school in België en hebben er alle belang bij om in België naar school te kunnen blijven gaan.

De bestreden beslissing legt niet uit en laat niet toe te begrijpen waarom ze niet eerst de toestand van de kinderen onderzoekt en hen aldus niet centraal stelt in het beslissingsproces.

Ze schendt aldus alle in het middel ingeroepen bepalingen.

Vierde onderdeel

Het feit dat verzoeker in België vermogend is, staat centraal in de beslissing. Dit wordt er tot twee keer toe uitgelegd:

- Inschrijvingsbewijs bij VDAB dd. 9.11.2017 + Arbeidsovereenkomst voor bedienden bij werkgever IT centre of excellence BVBA dd. 29.11.2017 op naam van betrokkene zelf: hieruit blijkt dat betrokkene over persoonlijke bestaansmiddelen beschikt. Betrokken is bijgevolg vermogend.

En

- er dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over bestaansmiddelen beschikt.

Dat tegenpartij de woorden "betrokkene zelf tewerkgesteld" onderlijnde betekent dat ze die van cruciaal belang vindt.

Het gaat om een tewerkstelling van verzoeker in België, na het indienen van zijn aanvraag tot gezinshereniging.

In het arrest Reyes t. Migrationsverket van 16.1.2014 (C-423/12) oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie het volgende:

"Artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 moet in die zin worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, niet van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij „ten laste” is”.

De punten 30 en 31 van het arrest luiden als volgt:

"30 In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).

31 Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38”.

Het feit dat verzoeker na het indienen van zijn aanvraag werk in België gevonden heeft, is niet relevant.

De motivering van de bestreden beslissing schendt aldus op dit punt artikelen 40bis, §2, 3° (en subsidiair 40ter) en 62 §2 van de wet.

Vijfde onderdeel

Er wordt in de bestreden beslissing aan verzoeker verweten geen attest van het OCMW Antwerpen voorgelegd te hebben waaruit zou blijken dat hij geen financiële steun gevraagd heeft:

- Attest van het OCMW Antwerpen dd. 10.10.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en mvr. M. d. S. A. P. tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van betrokkene.

Eén lijn voordien schrijft tegenpartij echter dat verzoeker vermogend is. De motivering van de bestreden beslissing die enerzijds stelt dat verzoeker vermogend is en anderzijds hem verwijt niet te bewijzen dat hij geen steun van het OCMW gevraagd heeft (wat veronderstelt dat tegenpartij zeker wil zijn dat verzoeker niet van de sociale hulp afhankelijk is) is tegenstrijdig en schendt aldus artikel 62, §2 van de wet.

Zesde onderdeel

De bewijzen van geldstortingen worden uiteindelijk, alhoewel ze aanzienlijke bedragen betreffen, op basis van de volgende motivatie geweerd:

- Certificat Moneytrans pour M. D. S. A. P. (transferts de 2.01.2005 à 15.10.2017) : Deze transfers hebben geen aangetoonde link met betrokkene. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden;

Naast de naam F. M. S. was telkens een kruis te zien, omdat verzoeker net wilde aantonen dat precies die stortingen van belang waren.

Een eenvoudige lezing van de neergelegde documenten (het paspoort en de geboorteakten van de kinderen) zou voldoende zijn geweest om vast te stellen dat mevrouw F. M. S. de moeder van de kinderen is.

De motivering van de bestreden beslissing is aldus onjuist wanneer die stelt dat “Deze transfers hebben geen aangetoonde link met betrokkene”. De stelling die deze zin volgt (Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden) is bijgevolge ook slecht gemotiveerd aangezien ze zich baseert (zoals uit de woorden dan ook blijkt) op een verkeerd uitgangspunt.

Zevende onderdeel

Ten slotte wordt verzoek het volgende verweten in de bestreden beslissing:

- Verklaring op eer door betrokkene zelf dd. 25.10.2017 waar hij verklaart geen eigendom, hulpbronnen of steun in zijn land van herkomst heeft, en ook geen overheids-, maatschappelijke of niet-gouvernementele en particuliere bijstand van het land van herkomst of enig ander heeft ontvangen: echter, gezien een verklaring op eer steeds een gesolliciteerd karakter heeft, en niet gestaafd wordt door objectieve en verifieerbare documenten, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Dit onderdeel van de beslissing is op zich onvoldoende om de beslissing te schragen.

Bovendien is het in strijd met de bindende interpretatie die door het Europees Hof van Justitie gegeven wordt, en waarvan de toepassing in het kader van huidige beroep voor uw Raad gecontroleerd moet worden.

In het hogervermelde arrest Reyes oordeelde het Europees Hof van Justitie:

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

Zoals uit het zesde onderdeel blijkt, werd dit punt op een niet passende manier beoordeeld, met als gevolg dat de staat van behoefte in schending van artikel 62§2 van de wet beoordeeld werd.

Daarnaast werd de enge beoordelingsruimte van de Lidstaten als volgt door het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9.1.2007 (C-1/05) verduidelijkt:

“40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35)”.

Dit betekent dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

De vereiste van een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, kan het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en is bijgevolg onverenigbaar met het Unierecht (EHJ, Reyes, 16.1.2014, 423/12, §26).

Het Hof verwijst in dezelfde paragraaf naar punt 60 van de besluiten van de advocaat-generaal in deze zaak: "60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken".

De bestreden beslissing, die principieel weigert rekening te houden met een verklaring op eer, schendt artikelen 42bis, §2, 3° (subsidiar 40ter) en 62§2 van de wet."

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd in zoverre zij verwijst naar de artikelen 40ter en 40 van de Vreemdelingenwet, nu zijn aanvraag moest worden behandeld in functie van de Portugese nationaliteit van zijn stiefvader, en dus op basis van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat artikel 40bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet hierdoor geschonden is.

De Raad stelt echter met verweerder vast dat deze kritiek niet van die aard is om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing wegens gebrek aan belang. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verwijst immers naar de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De voorwaarde dat de referentiepersoon slechts kan worden vervoegd door descendenten ouder dan 21 jaar wanneer zij aantonen dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon – voorwaarde waarvan de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker er niet aan voldoet – geldt dan ook zowel bij toepassing van artikel 40ter als van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, waar de gemachtigde in de bestreden beslissing overigens uitdrukkelijk naar heeft verwezen. Ook al is de gemachtigde er in casu verkeerd vanuit gegaan dat de aanvraag van verzoeker was ingediend als familielid in neergaande lijn van een "Belg", terwijl de aanvraag was ingediend in functie van zijn Portugese stiefvader, heeft hij de bestreden beslissing wel correct gestoeld op artikel 40bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet en steunt de bestreden beslissing voor verzoeker ook in doorslaggevende mate op de beoordeling van dit ten laste zijn. Waar de gemachtigde melding maakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dient dit als overtoellig te worden beschouwd. Verzoeker kan verder ook worden gevolgd wanneer hij stelt dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is. De Raad merkt op dat ook dit niet kan worden beschouwd als een gebrek in de motivering dat tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden aangezien dit eveneens als een overtoellig motief kan worden beschouwd.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat ten aanzien van zijn kinderen, die op 27 september 2017 een eigen bijlage 19ter hebben ontvangen, geen individuele beslissing werd genomen, zodat zij sinds 27 maart 2018 tot verblijf gemachtigd zijn wegens het verstrijken van de termijn van zes maanden voorzien in artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het deel van de bestreden beslissing dat stelt dat ze hun vader naar Brazilië moeten volgen, is daarom volgens verzoeker niet afdoende gemotiveerd.

Vooreerst wijst de Raad erop dat onder het punt "2. Over de ontvankelijkheid" werd vastgesteld dat het beroep wat betreft verzoekers minderjarige kinderen onontvankelijk is nu zij niet op geldige wijze door hun vader alleen worden vertegenwoordigd, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Ten overvloede wijst de Raad er met verweerder op dat met de bestreden beslissing, die uitdrukkelijk verwijst naar de verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker en zijn minderjarige kinderen, ook de verblijfsaanvraag in hoofde van verzoekers kinderen werd geweigerd en dit binnen de termijn van zes maanden, zodat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt zijn kinderen niet tot verblijf werden gemachtigd. Bovendien en eveneens ten overvloede, vloeit uit het arrest Diallo van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 (C-246/17) voort dat richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt

overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

In een derde onderdeel meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom zijn kinderen, die als kleinkinderen van de referentiepersoon die jonger zijn dan 21 jaar niet ten laste van hun grootouder moeten zijn met het oog op gezinshereniging, de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° of artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet vervullen. Uit de bestreden beslissing valt volgens verzoeker niet te begrijpen waarom de kinderen, die er alle belang bij hebben verder in België naar school te kunnen gaan, niet centraal werden gesteld in het beslissingsproces, waardoor ook verzoeker zelf in het hoger belang van de kinderen tot verblijf had kunnen worden gemachtigd.

Opnieuw moet de Raad herhalen dat onder het punt "2. Over de ontvankelijkheid" werd vastgesteld dat het beroep wat betreft verzoekers minderjarige kinderen onontvankelijk is nu zij niet op geldige wijze door hun vader alleen worden vertegenwoordigd, zodat ook dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

Ten overvloede blijkt dat verweerder in de nota met opmerkingen terecht heeft gewezen op de voorwaarde van het al dan niet gedeelde recht van bewaring, die evenwel niet in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden. Doch zoals gezegd werd dit onderdeel van het middel om voormelde redenen niet op ontvankelijke wijze aangevoerd, zodat een eventueel motiveringsgebrek niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Eveneens ten overvloede meent de Raad dat verzoeker niet zonder meer kan stellen dat *"De andere optie was te oordelen dat hun aanvraag ten aanzien van hun Belgische grootmoeder en diens Portugese echtgenoot gegrond was, en dat ze aldus een recht op verblijf hadden. Om rekening te houden met hun hoger belang had nadien hun vader tot verblijf gemachtigd moeten worden, aangezien tegenpartij terecht oordeelt dat ze samen moeten blijven leven."* En verder: *"De voorwaarden voor de gezinshereniging van een kind of kleinkind dat jonger dan 21 jaar is, zijn immers eenvoudiger te bewijzen dan voor een kind of kleinkind ouder dan 21 jaar. Het kind of kleinkind jonger dan 21 jaar oud moet immers niet bewijzen "ten laste" van diens grootouder te zijn, terwijl dit wat de Heer A. A. betreft de kern van de betwisting vormt."* Ook al is het een feit dat een persoon beneden de 21 jaar niet dient te bewijzen "ten laste" te zijn van de referentiepersoon en verzoeker eveneens terecht opmerkt dat dit element de kern van de bestreden beslissing uitmaakt wat hemzelf betreft, dan nog gaat hij eraan voorbij dat artikel 40bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet dan wel nog vereist dat het al dan niet gedeelde recht van bewaring over de kinderen in hoofde van de Portugese referentiepersoon of echtgenote moet worden aangetoond. Zoals supra aangehaald, zit in het administratief dossier juist een stuk waarbij de moeder van het oudste kind uitdrukkelijk aan verzoeker het recht van bewaring van haar kind geeft. Vooralsnog kon de gemachtigde dan ook terecht oordelen dat het aangewezen is dat de kinderen hun vader volgen, zodat een schending van het hoger belang van het kind niet blijkt.

In een vierde onderdeel wijst verzoeker erop dat de vaststelling dat hij in België vermogend is, centraal staat in de beslissing, waarin wordt verwezen naar zijn tewerkstelling in België. Verzoeker meent echter dat het niet relevant is dat hij na het indienen van zijn aanvraag in België werk heeft gevonden, en citeert in dat opzicht volgende paragrafen uit arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

"30 In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).

31 Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38”.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat hij op het ogenblik van het nemen van de beslissing voltijds was tewerkgesteld als IT-administrator. De Raad is van oordeel dat verzoekers betoog dat hij mag werken en inkomsten genieten na het indienen van de vestigingsaanvraag, geen steun vindt in het door hem aangehaalde arrest Reyes. Uit de geciteerde paragrafen blijkt dat de

descendent van een Unieburger moet aantonen dat hij te zijnen laste was in het land van herkomst en dat het niet langer ten laste zijn van de burger van de Unie wanneer de descendent *“het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen”* hem niet kan aangewreven worden, noch *“eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland”*. De Raad meent dan ook dat het daadwerkelijk hebben van werk en het puren van een loon hieruit gedurende de periode dat de vestigingsprocedure loopt en er dus nog geen verblijfsrecht werd erkend en het verblijf nog niet werd toegestaan, zoals in casu, door het Hof niet werd gekwalificeerd als omstandigheden die vallen onder het begrip “ten laste”. Bovendien blijkt uit het arrest nr. 241.179 van de Raad van State van 30 maart 2018, dat door verweerder wordt aangehaald in de nota, dat de erkenning van het recht op gezinshereniging niet enkel vereist dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Bij de beoordeling van de vraag of verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging moet de gemachtigde zich dan ook plaatsen op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing neemt, en niet op het ogenblik waarop de aanvraag werd ingediend. De gemachtigde kan dus niet worden verweten de artikelen 40bis, §2, 3° of 62, §2 van de Vreemdelingenwet te hebben geschonden door vast te stellen dat verzoeker over persoonlijke bestaansmiddelen uit tewerkstelling beschikt en bijgevolg vermogend is, zodat het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen niet afdoende blijkt. Zoals verzoeker zelf terecht heeft aangehaald, is artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing.

In een vijfde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat hem verweten wordt geen attest van het OCMW te hebben voorgelegd waaruit zou blijken dat hij geen financiële steun gevraagd heeft, terwijl eerder reeds werd vastgesteld dat verzoeker vermogend is, zodat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet schendt.

In de bestreden beslissing werd inderdaad gemotiveerd dat verzoeker attesten van het OCMW heeft overgemaakt waaruit blijkt dat de referentiepersoon en mevrouw M.d.S.A.P. geen financiële steun hebben aangevraagd bij het OCMW van Antwerpen, maar dat verzoeker geen attest op eigen naam heeft overgemaakt. De Raad is van oordeel dat het in principe niet onredelijk is van de gemachtigde om van een verzoeker ouder dan 21 jaar die in functie van een bloedverwant in opgaande lijn of diens echtgenoot een aanvraag gezinshereniging indient, te vragen aan te tonen dat hij niet ten laste valt van het OCMW. Zoals verweerder in de nota stelt, moet net worden aangetoond dat men ten laste is van de referentiepersoon en indien men ten laste zou zijn van het OCMW is het voor de hand liggend dat men niet ten laste is van de referentiepersoon. Echter, de Raad herhaalt dat in casu de gemachtigde zijn hoofdmotief heeft gestoeld op het feit dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat hij over persoonlijke bestaansmiddelen beschikt zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en de referentiepersoon niet afdoende blijkt. Verzoeker ontkent de voltijdse tewerkstelling niet – en de Raad is het betoog in het vierde onderdeel niet gevolgd – zodat dit motief volstaat om de bestreden beslissing voor verzoeker te schragen. Het feit dat het in casu inderdaad overtollig is om te wijzen op het feit dat er voor verzoeker geen attest voorligt dat hij geen financiële steun heeft gevraagd aan het OCMW, doet geen afbreuk aan het dragende motief dat verzoeker op het ogenblik van de beslissing niet heeft aangetoond werkelijk ten laste te zijn in de zin van behoefte hebben aan de noodzakelijke steun van de Portugese stiefvader om in zijn basisbehoeften te voorzien. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

In het zesde onderdeel betwist verzoeker de motivering dat de geldstorting van M.d.S.A.P. aan F.M.S. geen aangetoonde link met hemzelf hebben zodat ze niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van financiële steun in het verleden. Hij wijst erop dat uit een eenvoudige lezing van de neergelegde paspoorten en geboorteakten van de kinderen blijkt dat mevrouw F.M.S. de moeder is van zijn kinderen.

Opnieuw herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing voor verzoeker reeds voldoende staat door het feit dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd waardoor hij zijn afhankelijkheidsrelatie of het ten laste zijn van de Portugese stiefvader als referentiepersoon niet aannemelijk maakt. Verzoeker geeft in dit onderdeel wederom kritiek op een motief dat zelfs indien deze gegrond zou zijn, niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Ten overvloede stipt de Raad aan dat uit een eenvoudige lezing van het paspoort en de geboorteakten van de kinderen blijkt dat Mw. F.M.S. enkel de moeder is van het jongste kind M.A.I. en niet van beide kinderen.

In een zevende onderdeel meent verzoeker dat de bestreden beslissing de artikelen 42bis, §2, 3°, 40ter en 62, §2 van de Vreemdelingenwet schendt door principieel geen rekening te houden met een

verklaring op eer waarin hij verklaart geen eigendom, hulpbronnen of steun en ook geen overheids-, maatschappelijke of niet-gouvernementele en particuliere bijstand van het land van herkomst of enig ander te hebben ontvangen. Verzoeker wijst opnieuw op het supra geciteerde arrest Reyes van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat het feit dat een burger van de Unie over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een bloedverwant in neergaande lijn die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, en herhaalt dat dit punt op een niet passende manier werd beoordeeld. Daarnaast stelt verzoeker met verwijzing naar het arrest C-1/05 Jia van het Hof van Justitie van 9 januari 2017 en het supra geciteerde arrest Reyes dat de gemachtigde zich soepel moet opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en dat de vereiste van een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan malen om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en bijgevolg onverenigbaar is met het Unierecht.

De Raad merkt vooreerst op dat aan de hand van het betoog blijkt dat de aangevoerde schending van artikel 42bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet moet worden gelezen als een schending van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert, waarbij echter moet worden onderstreept dat de gemachtigde moet handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Zoals verzoeker aangeeft, blijkt uit het arrest Reyes dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27). In casu werd supra echter vastgesteld dat door het feit dat verzoeker ook een eigen arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd, waarvan niet wordt betwist dat het gaat om een voltijdse arbeidsovereenkomst als IT-administrator, niet kan aangenomen worden dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon of ervan afhankelijk is. Met andere woorden, door dit stuk kon de gemachtigde op redelijke wijze aannemen dat er geen noodzaak bestaat voor verzoeker om steun te ontvangen van de Portugese referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Ten overvloede merkt de Raad evenwel op dat, waar verzoeker nog een bewijs van onvermogen wilde leveren aan de hand van een “*verklaring onder de verplichting van honor*” waarin hij gewoon zelf verklaart “*met eerbied te voldoen aan de voorwaarden voor een gezinshereniging met een familielid van de EU*” en vervolgt geen eigendommen, hulpbronnen of steun in Brazilië te hebben, het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat een verklaring op eer steeds een gesolliciteerd karakter heeft, en dat zij ook niet wordt gestaafd door objectieve en verifieerbare elementen. Verzoeker betwist ook niet dat een verklaring op eer een gesolliciteerd karakter heeft en haalt evenmin aan welke objectieve en verifieerbare elementen zijn verklaring dan wel zouden kunnen ondersteunen, zodat hij de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt.

Verzoeker toont hiermee geen schending aan van de artikelen 40bis, §2, 3° en 62 §2 van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoeker zelf heeft aangehaald is artikel 40ter van de Vreemdelingenwet thans niet van toepassing.

Het middel is in zijn geheel deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. MAES